

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-50-05

Druk nr 3904

Warszawa, 7 kwietnia 2005 r.

Pan
Włodzimierz Cimoszewicz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz ustawy - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia wraz z projektem aktu wykonawczego.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po rozdziale 62 dodaje się rozdziały 62a i 62b w brzmieniu:

„Rozdział 62a

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia

Art. 589g. § 1. W razie ustalenia, że mogące stanowić dowód w sprawie rzeczy, korespondencja, przesyłki, wykazy połączeń telefonicznych lub innych przekazów informacji lub dane przechowywane w systemie informatycznym lub na nośniku, w tym korespondencja przesyłana pocztą elektroniczną, albo mienie podlegające zajęciu w celu zabezpieczenia wykonania postanowienia o przypadku, znajdują się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, sąd właściwy do rozpoznania sprawy albo prokurator może wystąpić o wykonanie postanowienia o ich zatrzymaniu albo

zabezpieczeniu bezpośrednio do właściwego organu sądowego tego państwa.

- § 2. Przekazując do wykonania postanowienie o zatrzymaniu dowodów, właściwy sąd lub prokurator występuje jednocześnie do właściwego organu sądowego państwa wykonania postanowienia z wnioskiem o ich wydanie.
- § 3. Niezwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o przypadku zabezpieczonego mienia, o którym mowa w § 1, właściwy sąd występuje do właściwego organu sądowego państwa wykonania postanowienia z wnioskiem o wykonanie tego przypadku.
- § 4. Wystąpienie o wydanie dowodów oraz wykonanie przypadku, o których mowa odpowiednio w § 2 i 3, odbywa się na podstawie przepisów rozdziałów 62 i 66 oraz umów międzynarodowych z zakresu pomocy prawnej w sprawach karnych wiążących Rzeczpospolitą Polską.
- § 5. Do postanowienia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje, umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.
- § 6. Przekazywane dokumenty powinny zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania postanowienia albo na inny język wskazany przez to państwo.
- § 7. Przekazanie postanowienia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 5, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób

umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.

§ 8. W razie trudności w ustaleniu właściwego organu państwa wykonania postanowienia, właściwy sąd albo prokurator może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 5, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania postanowienia wszystkich niezbędnych informacji, w tym informacji o terminie, do którego ma trwać zatrzymanie dowodów albo zabezpieczenie mienia.

Art. 589h. Wydane dowody zwraca się państwu wykonania postanowienia niezwłocznie po wykorzystaniu, jeżeli przy ich przekazaniu zastrzeżono zwrot lub gdy podlegają one zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi, przebywającemu na terytorium tego państwa.

Art. 589i. W razie uchylenia postanowienia o zatrzymaniu dowodów albo zabezpieczeniu mienia, właściwy sąd albo prokurator o jego treści niezwłocznie zawiadamia właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 589j. Na postanowienie, o którym mowa w art. 589g § 1, wydane przez prokuratora przysługuje zażalenie do sądu rejonowego, w którego okręgu prowadzi się postępowanie. Termin do wniesienia zażalenia biegnie od daty doręczenia postanowienia.

- Art. 589k. § 1. Jeżeli według prawa państwa wykonania postanowienia państwo to ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w związku z wykonaniem postanowienia o zatrzymaniu dowodów albo mającego na celu zabezpieczenie mienia, wydane przez polski sąd albo prokuratora, na wniosek właściwego organu tego państwa Skarb Państwa, zwraca mu kwotę pieniężną stanowiącą równowartość wypłaconego odszkodowania.
- § 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli szkoda jest następstwem wyłącznie działania lub zaniechania organu państwa wykonania postanowienia.

Rozdział 62b

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia

- Art. 589l. § 1. Właściwy miejscowo sąd rejonowy albo prokurator wykonuje niezwłocznie wydane przez właściwy organ sądowy innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej orzeczenie o zatrzymaniu mogących stanowić dowód w sprawie rzeczy, korespondencji, przesyłek, wykazów połączeń telefonicznych lub innych przekazów informacji lub danych przechowywanych w systemie informatycznym lub na nośniku, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, albo orzeczenie o zajęciu mienia w celu

zabezpieczenia wykonania orzeczenia o przepadku, jeżeli rzeczy te, korespondencja, przesyłki, wykazy, dane lub mienie znajdują się lub są przechowywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Jeżeli sąd albo prokurator, do którego zostało skierowane orzeczenie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu organowi i powiadamia o tym właściwy organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który wystąpił z orzeczeniem.

§ 3. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego.

Art. 589m. § 1. Można odmówić wykonania orzeczenia o zatrzymaniu dowodów, o którym mowa w art. 589l § 1, jeżeli:

- 1) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, chyba że, zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia, jest to przestępstwo wymienione w art. 607w pkt 1-33, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 3 lata, lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności co najmniej w tym samym wymiarze,
- 2) dowody, których dotyczy orzeczenie, nie mogą być zajęte z przyczyn faktycznych, w szczególności z uwagi na ich utratę, zniszczenie lub niemożność odnalezienia,

- 3) do orzeczenia o zatrzymaniu dowodów nie dołączono zaświadczenia, zawierającego wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub oczywiście nie odpowiada treści orzeczenia,
- 4) z treści zaświadczenia, określonego w pkt 3, w oczywistym stopniu wynika, że przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do którego postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone,
- 5) wykonanie orzeczenia nie jest możliwe z powodu odmowy przedstawienia korespondencji i dokumentów na podstawie art. 582 § 2.

§ 2. Można odmówić wykonania orzeczenia mającego na celu zabezpieczenie mienia, o którym mowa w art. 589l § 1, jeżeli:

- 1) według prawa polskiego w sprawie o przestępstwo, w związku z którym wydano to orzeczenie, zabezpieczenie wykonania przypadku byłoby niedopuszczalne, chyba że zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia jest to przestępstwo wymienione w art. 607w pkt 1-33, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 3 lata, lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności co najmniej w tym samym wymiarze,
- 2) w przypadkach określonych w § 1 pkt 2-4.

- § 3. Przepisów § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.
- § 4. W przypadku określonym w § 1 pkt 2, właściwy sąd albo prokurator, przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o zatrzymaniu dowodów albo mającego na celu zabezpieczenie mienia, konsultuje się z organem, który je wydał, dla uzyskania wszystkich istotnych informacji, umożliwiających odnalezienie tych dowodów albo mienia. Jeżeli uzyskane informacje nie przyczyniły się do odnalezienia tych dowodów albo mienia, sąd lub prokurator powiadamia niezwłocznie właściwy organ sądowy państwa wydania orzeczenia o niemożności wykonania orzeczenia.
- § 5. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 3, właściwy sąd albo prokurator może wyznaczyć organowi, który wydał orzeczenie, termin do przekazania zaświadczenia, określonego w art. 589m § 1 pkt 3, jego uzupełnienia lub sprostowania.
- § 6. W razie niedotrzymania terminu, o którym mowa w § 5, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o informacje przekazane wcześniej.

Art. 589n. § 1. Postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia o zatrzymaniu dowodów albo mające na celu zabezpieczenie mienia, o których mowa w art. 589l § 1, właściwy sąd albo prokurator

wydaje niezwłocznie, w miarę możliwości w ciągu 24 godzin od otrzymania orzeczenia.

§ 2. Na postanowienie określone w § 1 przysługuje zażalenie osobom, których prawa zostały naruszone. Osobom tym przysługuje także zażalenie na czynności związane z zatrzymaniem dowodów albo z zabezpieczeniem mienia, co nie narusza uprawnień skarżącego wynikających z przepisów państwa wydania orzeczenia. W zażaleniu na czynność skarżący może domagać się wyłącznie zbadania prawidłowości jej przeprowadzenia.

§ 3. Wraz z postanowieniem wydanym na skutek zażalenia skarżącemu doręcza się także informacje o jego uprawnieniach wynikających z przepisów państwa wydania orzeczenia.

§ 4. O wniesieniu zażalenia, jak również o treści rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku jego rozpoznania, należy niezwłocznie powiadomić właściwy organ sądowy państwa wydania orzeczenia.

Art. 589o. Wydając postanowienie o wykonaniu orzeczenia o zatrzymaniu dowodów albo mające na celu zabezpieczenie mienia, właściwy sąd albo prokurator może jednocześnie wstrzymać jego wykonanie, jeżeli:

- 1) wykonanie orzeczenia mogłoby utrudnić inne, toczące się postępowanie karne – na czas niezbędny dla zabezpieczenia prawidłowego toku tego postępowania,
- 2) dowód albo mienie, których dotyczy orzeczenie, zostały wcześniej zatrzymane albo zajęte dla potrzeb innego toczącego się postępowania

karnego – do czasu zwolnienia spod zatrzymania albo zajęcia.

Art. 589p. § 1. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o zatrzymaniu dowodów albo mającego na celu zabezpieczenie mienia powiadamia się niezwłocznie, w miarę możliwości w ciągu 24 godzin od otrzymania orzeczenia, właściwy organ sądowy państwa wydania tego orzeczenia. Powiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących automatycznemu przesyłaniu danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w art. 589o, należy także wskazać przyczyny wstrzymania wykonania postanowienia oraz, jeżeli jest to możliwe, jego przewidywany okres.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie ustania przyczyn wstrzymania wykonania postanowienia określonego w art. 589o. W takim przypadku należy poinformować właściwy organ sądowy państwa wydania orzeczenia o zatrzymaniu albo zabezpieczeniu dowodów albo mienia dla potrzeb innego postępowania, lub podjętych działaniach zmierzających do wykonania orzeczenia.

Art. 589r. § 1. Wykonując orzeczenie o zatrzymaniu dowodów albo mające na celu zabezpieczenie mienia, należy uczynić zadość życzeniu organu, który wydał to orzeczenie, aby przy dokonaniu czynności zastosowano szczególny tryb postępowania lub szczególną formę, jeżeli nie

jest to sprzeczne z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Protokół zatrzymania dowodów lub zajęcia mienia należy niezwłocznie przekazać właściwemu organowi sądowemu państwa wydania orzeczenia. Przepis art. 589p § 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

Art. 589s. § 1. Zatrzymanie dowodów oraz zajęcie mienia w celu zabezpieczenia wykonania orzeczenia o przepadku trwa do czasu rozstrzygnięcia w przedmiocie wystąpienia właściwego organu sądowego państwa wydania orzeczenia, odpowiednio o wydanie dowodów albo o wykonanie wniosku o wykonanie prawomocnego orzeczenia o przepadku.

§ 2. Przez wzgląd na okoliczności sprawy właściwy sąd albo prokurator może jednak, po konsultacji z właściwym organem sądowym państwa wydania orzeczenia, wyznaczyć temu organowi nieprzekraczalny termin do przekazania żądania określonego w § 1, po upływie którego może nastąpić zwolnienie spod zatrzymania albo zajęcia.

§ 3. Przed upływem terminu, o którym mowa w § 2, właściwy sąd albo prokurator informuje właściwy organ sądowy państwa wykonania orzeczenia o zamiarze zwolnienia spod zatrzymania albo zajęcia, umożliwiając mu zgłoszenie stanowiska na piśmie. Jeżeli organ ten nie przedstawi argumentów dostatecznie uzasadniających dalsze zatrzymanie albo zajęcie, właściwy sąd albo prokurator wydaje postanowienie o zwolnieniu spod zatrzymania

albo zajęcia. Odpis postanowienia doręcza się osobom zainteresowanym.

§ 4. Postanowienie o zwolnieniu spod zatrzymania albo zajęcia wydaje się także wtedy, gdy właściwy organ sądowy państwa wydania orzeczenia zawiadomi o jego uchyleniu. Przepis § 3 zdanie trzecie stosuje się.

Art. 589t. § 1. Rozpoznanie wniosku o wydanie zatrzymanych dowodów albo o wykonanie przez sąd polski wniosku o wykonanie przepadku odbywa się na podstawie przepisów rozdziałów 62 i 66 oraz umów międzynarodowych z zakresu pomocy prawnej w sprawach karnych wiążących Rzeczpospolitą Polską.

§ 2. Nie można jednak odmówić wykonania wniosku, o którym mowa w § 1, powołując się na okoliczność, że czyn, którego dotyczy wniosek, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, jeżeli zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia jest to przestępstwo wymienione w art. 607w pkt 1-33, zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 3 lata, lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności co najmniej w tym samym wymiarze.

Art. 589u. § 1. Jeżeli Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w związku z wykonaniem orzeczenia o zatrzymaniu dowodów albo mającego na celu zabezpieczenie mienia, wydanego przez organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Skarb Państwa występuje do właściwego organu tego

państwa o zwrot kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość wypłaconego odszkodowania.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli szkoda jest następstwem wyłącznie działania lub zaniechania organu polskiego.”;

2) w art. 613 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 595 oraz w rozdziałach 62a, 62b, 65a i 65b, z mającymi siedzibę za granicą organami obcego państwa oraz z osobami wymienionymi w art. 578-579, sądy i prokuratorzy każdorazowo porozumiewają się, w tym przy doręczaniu pism procesowych, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, a ten w razie potrzeby przez ministra właściwego do spraw zagranicznych.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081 oraz z 2004 r. Nr 128, poz. 1351) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu:

„Art. 38a. Przy współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 62a i 62b Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 2 sierpnia 2005 r.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 70.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy zawiera przepisy mające na celu implementację do prawa polskiego postanowienia Decyzji ramowej nr 2003/577 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonywania w Unii Europejskiej orzeczeń o zajęciu mienia i dowodów (termin wdrożenia Decyzji upływa dnia 2 sierpnia 2005 r.).

Decyzja ramowa w sprawie wykonywania orzeczeń o zajęciu mienia i środków dowodowych nakłada na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających tzw. „zamrażanie” mienia oraz dowodów bezpośrednio na podstawie orzeczeń właściwych organów (głównie sądów i prokuratorów) innych państw UE w ramach postępowania karnego prowadzonego w państwie wydania orzeczenia.

Dotychczasowa procedura, wskazana w Kodeksie postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555) w rozdziale 62 „Pomoc prawna i doręczenia w sprawach karnych”, zwłaszcza art. 585 i art. 588, przewiduje, że polski sąd lub prokurator mogą dokonywać zajęcia przedmiotów i wydawania ich za granicę na podstawie formalnego wniosku o pomoc prawną. W takiej sytuacji krajowe organy procesowe wydają własne orzeczenie skutkujące zatrzymaniem rzeczy, a podstawą do dokonania tej czynności jest wniosek o pomoc prawną. We wniosku organ państwa obcego wzywa do „zamrożenia” mienia lub dowodów, informując jednocześnie o wydaniu uprzednio postanowienia w tym przedmiocie. W omawianej procedurze pośredniczy organ centralny – Minister Sprawiedliwości, a bezpośrednie komunikowanie się organów procesowych jest dopuszczalne jedynie w szczególnych przypadkach. Procedurę taką przewiduje również Europejska Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 76, poz. 854).

Podobna do wskazanej wyżej procedura obowiązuje w odniesieniu do „zabezpieczania mienia” do celów późniejszego wykonania orzeczenia o przepadku, którą określa art. 611d K.p.k. Także i w tym przypadku wymagane jest przekształcenie go w orzeczenie krajowe oraz pośrednictwo Ministra Sprawiedliwości w jego przekazaniu.

Powołana Decyzja ramowa wprowadza odmienne od opisanych mechanizmy, gdzie podstawą dokonania zatrzymania dowodów lub zabezpieczenia mienia jest orzeczenie

właściwego organu państwa obcego, nie zaś wnioski o pomoc prawną i wydane na jego podstawie postanowienie prokuratora lub sądu krajowego. Procedura przypomina tu wykonywanie orzeczeń w ramach tzw. krajowej pomocy prawnej, gdzie sędzia lub prokurator dokonuje zatrzymania rzeczy lub zabezpieczenia mienia bezpośrednio na podstawie orzeczenia innego krajowego organu sądowego. Analogię do krajowej pomocy prawnej podkreślono zresztą w art. 5 Decyzji ramowej.

W odniesieniu do rzeczy, mogących stanowić dowód w sprawie, „zamrażanie”, o którym mowa w Decyzji ramowej, stanowi w pewnej mierze odpowiednik instytucji zatrzymania, o której mowa w art. 217 K.p.k. i art. 218 K.p.k. i nast. Przepisy te pozwalają bowiem na zatrzymanie środków dowodowych, o których mowa w Decyzji ramowej (w tym korespondencji, przesyłek, wykazów połączeń telekomunikacyjnych i innych przekazów informacji oraz danych informatycznych, w tym korespondencji przesłanej pocztą elektroniczną).

Natomiast „zamrażanie”, dokonane w celu późniejszego wykonania orzeczenia o przypadku, może być traktowane jako odpowiednik instytucji zabezpieczenia majątkowego na mieniu oskarżonego (art. 291 K.p.k. i nast.).

Zmiany w Kodeksie postępowania karnego

Uznano, że rozwiązania przyjęte w Decyzji ramowej odnoszą się zarówno do instytucji wzajemnego wykonywania orzeczeń, jak również klasycznej pomocy prawnej, stąd zdecydowano o zamieszczeniu przepisów wdrażających w części dotyczącej pomocy prawnej, jako nowe rozdziały – 62a i 62b, w art. 589g-589u.

Art. 589g-589k odnoszą się do występowania przez polski sąd lub prokuratora o bezpośrednie wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub zabezpieczeniu mienia, do właściwych organów innych państw członkowskich UE. Postanowienie może dotyczyć albo rzeczy (korespondencji, przesyłek, wykazów połączeń telekomunikacyjnych...), które stanowią dowód w sprawie, albo mienia, które podlega zajęciu w celu zabezpieczenia późniejszego wykonania orzeczenia sądu polskiego o przypadku. Warunkiem wystąpienia z wnioskiem jest uprawdopodobnienie, że przedmioty te znajdują się na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich UE. Do właściwego organu obcego państwa może występować prowadzący daną sprawę, właściwy miejscowo sąd lub prokurator.

Do wydanego postanowienia dołącza się zaświadczenie, które zawiera dane dotyczące min. organu, który wydał postanowienie, mienia podlegającego zajęciu, miejsca jego położenia, terminu, do którego ma trwać zatrzymanie dowodów lub zabezpieczenie mienia i inne wskazane szczegółowo w zaświadczeniu. Zgodnie z przepisem art. 589g § 9 wzór zaświadczenia zostanie określony w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości. Wskazane dokumenty tłumaczy się na język urzędowy państwa jego wykonania lub język wskazany przez to państwo w oświadczeniu złożonym do Decyzji ramowej (art. 589g § 6). Postanowienie wraz z zaświadczeniem (oraz ew. stosownym pismem przewodnim) przekazuje się bezpośrednio organowi sądowemu wykonania postanowienia. Dokumenty te mogą zostać przekazane w dowolny sposób, pozostawiający ślad na piśmie oraz umożliwiający państwu wykonującemu stwierdzenie ich autentyczności, np. faksem lub pocztą elektroniczną (art. 589g § 7). Art. 589g § 1 i 7 stanowi implementację art. 4 ust. 1 Decyzji ramowej.

W praktyce problemem może okazać się ustalenie miejsca położenia mienia wskazanego w postanowieniu. W takim przypadku sądy i prokuratorzy mogą zwracać się o pomoc do krajowych punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowniczej (art. 589g § 8). Prokuratorzy pełniący rolę tych punktów funkcjonują już na poziomie prokuratur i sądów okręgowych. Jednym z zadań Europejskiej Sieci Sądowniczej jest m.in. utrzymywanie bieżących roboczych kontaktów z odpowiednikami w innych państwach członkowskich, celem uzyskiwania informacji na potrzeby toczących się postępowań karnych. Art. 589g § 8 stanowi implementację art. 4 ust. 3 Decyzji ramowej.

Art. 589g § 2 i 4, stanowiący transpozycję art. 10 ust. 1 Decyzji ramowej na grunt prawa krajowego, reguluje kwestię dalszego postępowania z zajęтым za granicą mieniem. W przypadku zatrzymania dowodów, polski sąd lub prokurator występuje, już w dacie przesłania do wykonania postanowienia o zatrzymaniu, do właściwego organu państwa obcego z formalnym wnioskiem o pomoc prawną, żądając ich przekazania. Postępowanie z przekazanymi środkami dowodowymi reguluje art. 589h.

Jeżeli natomiast zabezpieczenia mienia dokonano w celu przyszłego przypadku, sąd – po wydaniu orzeczenia kończącego w sprawie – występuje z formalnym wnioskiem o wykonanie orzeczenia o przypadku (art. 589g § 3).

Zarówno występowanie z wnioskiem o wydanie zatrzymanych rzeczy, jak i o wykonanie orzeczenia o przypadku odbywa się na zasadach ogólnych, wynikających

zwłaszcza z Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz przepisów rozdziału 62 K.p.k. „Pomoc prawna i doręczenia w sprawach karnych” oraz rozdziału 66 K.p.k. „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania”.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że system wprowadzony omawianą Decyzją ramową ma w istocie charakter dychotomiczny. Z jednej strony, pozwala na bezpośrednie, odformalizowane przekazywanie i wykonywanie orzeczeń o „zamrożeniu” mienia. Instytucja ta jest więc formą wzajemnego uznawania orzeczeń wydawanych przez właściwe organy państw członkowskich UE, gdzie duży nacisk kładzie się na szybkość i sprawność procedowania. Z drugiej strony, Decyzja ramowa utrzymuje dotychczasowy, mało efektywny system formalnego przekazywania i wykonywania wniosków o pomoc prawną w zakresie przekazywania dowodów oraz wniosków o przekazywanie i przejmowanie w zakresie wykonania przepadku. Wskazany dualizm jest wynikiem podejścia UE (tzw. „step by step approach”) do prawa karnego, jako materii szczególnie wrażliwej z punktu widzenia koncepcji suwerenności karnej państw członkowskich, którego zmiany nie powinny następować gwałtownie, ale stopniowo, z uwzględnieniem istniejącego w danym okresie „klimatu politycznego”. Dodać należy, że obecnie w UE trwają prace nad uproszczeniem ww. procedur w oparciu o dwa nowe instrumenty trzeciofilarowe, a mianowicie:

- Decyzję ramową Rady UE o europejskim nakazie dowodowym umożliwiającym uzyskiwanie przedmiotów, dokumentów i danych dla postępowania karnego,
- Decyzję ramową Rady UE o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania w odniesieniu do orzeczeń o konfiskacie.

Art. 589i, stanowiący implementację art. 6 ust. 3 Decyzji ramowej, nakłada na sąd lub prokuratora obowiązek niezwłocznego powiadomienia organu sądowego państwa obcego o uchyleniu postanowienia o zatrzymaniu środków dowodowych lub zabezpieczeniu mienia.

Na podstawie art. 589j na postanowienie dotyczące zatrzymania środków dowodowych lub zabezpieczenia mienia przysługuje zażalenie. Zapis art. 589j wynika z wymogu określonego w art. 11 ust. 1 w związku z ust. 2 Decyzji ramowej, który stanowi, że odwołanie od ww. postanowienia (niezależnie czy wydane zostało przez sąd czy prokuratora) „z przyczyn merytorycznych” powinno przysługiwać wyłącznie do sądu państwa wydania orzeczenia.

Art. 589l-589u regulują wykonywanie przez polski sąd lub prokuratora orzeczeń właściwych organów innych państw UE o zatrzymaniu środków dowodowych (rzeczy, korespondencji...) mogących stanowić dowód w sprawie lub o zabezpieczeniu mienia w celu zabezpieczenia wykonania orzeczenia o przepadku.

Na mocy art. 589l „zamrożenia” dokonują właściwe miejscowo sądy rejonowe lub prokuratorzy. Warunkiem dokonania zajęcia jest, aby mienie znajdowało się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli orzeczenie wpłynie do organu, który nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje się go według właściwości. Art. 589l § 1 stanowi implementację art. 5 ust. 1 Decyzji ramowej, natomiast art. 589l § 2 implementuje art. 4 ust. 4 Decyzji ramowej.

Wpłynięcie orzeczenia o zatrzymaniu środków dowodowych pochodzącego od właściwego organu państwa UE uruchamia procedury krajowe zmierzające do jego bezpośredniego wykonania. W tej mierze zastosowanie znajdą regulacje zawarte przede wszystkim w rozdziale 25 i 32. Dokonanie zatrzymania dowodów i zabezpieczenia mienia odbędzie się więc tak, jak w przypadku wniosku o pomoc prawną pochodzącego od krajowego organu procesowego. Jediną różnicą będzie wydanie przez polski sąd lub prokuratora postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, które jest w istocie decyzją o dopuszczalności jego wykonania na gruncie krajowym.

Postanowienie krajowe należy wydać niezwłocznie po otrzymaniu wniosku od organu państwa obcego, w miarę możliwości w ciągu 24 godzin (art. 589n § 1). To wydatne zdyktowanie postępowania organu wykonującego wniosek wynika wprost z przepisu art. 5 ust. 3 Decyzji ramowej. Postanowienie, o którym mowa, podlega zaskarżeniu na zasadach ogólnych.

Z mocy § 2 art. 589n § 1 osobom, których prawa zostały naruszone, przysługuje do organu krajowego, który wykonał orzeczenie organu państwa obcego, zażalenie na czynności związane z zatrzymaniem dowodów albo zabezpieczeniem mienia. W jego ramach skarżący może kwestionować jedynie prawidłowość czynności przeprowadzonej przez organ faktycznie dokonujący zajęcia, nie zaś zasadność i legalność samego orzeczenia. Te dwa ostatnie elementy mogą być skarżone wyłącznie przed właściwym organem państwa UE, który wydał orzeczenie. O możliwościach w tym przedmiocie należy poinformować skarżącego przy doręczeniu postanowienia wydanego na skutek zażalenia na czynność zajęcia (§ 3). O wniesieniu zażalenia oraz o treści postanowienia wydanego w wyniku jego rozpoznania należy poinformować

organ sądowy, który wydał orzeczenie o zajęciu (§ 4). Art. 589n § 2-4 stanowi implementację art. 11 Decyzji ramowej.

Projekt nie przewiduje obligatoryjnych podstaw odmowy wykonania orzeczenia. W art. 589m § 1, stanowiącym implementację art. 7 Decyzji ramowej, wskazano jedynie przesłanki fakultatywne. Należą do nich m.in.: brak podwójnej karalności (z wyjątkiem najpoważniejszych przestępstw z art. 607w pkt 1-33 zagrożonych w państwie wydania karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności), niemożność zatrzymania dowodów lub zabezpieczenia mienia z przyczyn faktycznych (np. utrata, zniszczenie, niemożność odnalezienia itp.), brak zaświadczenia, jego niekompletność bądź niespójność z wydanym orzeczeniem, naruszenie zasady „ne bis in idem” w obrocie międzynarodowym.

Decyzja ramowa różnicuje wskazane przesłanki, odnosząc je odrębnie do odmowy wykonania orzeczenia o zatrzymaniu dowodów i zabezpieczeniu mienia. W przypadku tego drugiego orzeczenia, do przesłanek wskazanych wyżej należy zaliczyć także niedopuszczalność wykonania zabezpieczenia według prawa krajowego (chyba, że chodzi o przestępstwo wskazane w art. 607w pkt 1-33 K.p.k.) – § 2. Natomiast odrębną przesłanką odmowy wykonania orzeczenia o zatrzymaniu środków dowodowych jest fakt objęcia tychże ochroną wynikającą na gruncie prawa krajowego z art. 582 § 2 (dokumentacja i korespondencja dyplomatyczna i konsularna).

Zgodnie z § 3 omawianego przepisu, nie można odmówić wykonania orzeczenia, jeżeli czyn nie stanowi na gruncie prawa polskiego przestępstwa z powodu braku uregulowania lub odmiennego uregulowania w prawie polskim opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego. W praktyce więc okoliczność, że ustawa – Kodeks karny skarbowy nie penalizuje danego zachowania (które opisano w orzeczeniu) lub też opisuje jego znamiona w sposób odmienny od wskazanego w orzeczeniu, nie daje podstaw do odmowy jego wykonania.

Niezależnie od decyzji sądu lub prokuratora w przedmiocie orzeczenia o „zamrożeniu” należy o jej treści poinformować organ, który wydał orzeczenie. Powiadomienia dokonuje się niezwłocznie, w miarę możliwości w ciągu 24 godzin. Obowiązek informacyjny, o którym mowa, wynika z art. 589p § 1 stanowiącego implementację art. 5 ust. 3 Decyzji ramowej.

Mimo uznania, że orzeczenie o zatrzymaniu dowodów lub zabezpieczeniu mienia podlega wykonaniu, zaistnieć mogą okoliczności skutkujące czasowym wstrzymaniem

jego realizacji. Przyczyny takie wskazano w art. 589o stanowiącym implementację art. 8 ust. 1 Decyzji ramowej. Należą do nich:

- 1) uznanie, że wykonanie orzeczenia może doprowadzić do utrudnienia innego, toczącego się postępowania karnego,
- 2) uprzednie zatrzymanie rzeczy lub zajęcie mienia w ramach innego, toczącego się postępowania karnego. W pierwszym przypadku wstrzymanie trwa do czasu, jaki w danym przypadku uznany zostanie za niezbędny przez organ wykonujący orzeczenie, w drugim – do czasu uchylecia zatrzymania lub zajęcia.

Z mocy art. 589p § 2 i 3 (transponującym do prawa polskiego art. 8 ust. 2, 3 i 4 Decyzji ramowej) o czasowym wstrzymaniu wykonania orzeczenia należy poinformować organ, który je wydał, wskazując przyczyny wstrzymania oraz jego przewidywany okres. Powiadomić należy również o ustaniu tych przyczyn. W tym ostatnim przypadku należy jednocześnie podać, czy względem rzeczy będącej przedmiotem zatrzymania lub zabezpieczenia mogą zostać orzeczone, w ramach innych postępowań, środki o podobnym do „zamrożenia” charakterze (m.in. zabezpieczenie majątkowe, przepadek).

Praktyczna realizacja orzeczenia państwa obcego odbywa się w oparciu o prawo polskie. Na jego podstawie zostanie dokonane min. zatrzymanie rzeczy przez Policję, ew. przeszukanie w celu ich znalezienia, tymczasowe zajęcie, zostanie sporządzony protokół itp. Na życzenie organu wnioskującego należy zastosować szczególny tryb postępowania lub szczególną formę, co nie może jednocześnie stać w sprzeczności z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Sporządzony z czynności protokół przekazuje się organowi sądowemu państwa członkowskiego UE, który wydał orzeczenie. Odnoszący się do powyższych kwestii art. 589l § 3 i art. 589r implementuje do prawa polskiego art. 5 ust. 1 i 2 Decyzji ramowej.

Zgodnie z treścią art. 589s dokonane przez krajowy sąd lub prokuratora zatrzymanie dowodów lub zabezpieczenie mienia jest utrzymywane w oczekiwaniu na formalny wniosek od organu, który wydał orzeczenie o zatrzymaniu lub zabezpieczeniu. Rozpoznanie wniosku o wydanie dowodów lub wniosku o wykonanie przez sąd polski przypadku na podstawie prawomocnego orzeczenia państwa obcego kończy okres stosowania tego środka. Sąd lub prokurator może jednak wcześniej zaprzestać utrzymywania zajęcia. Może mieć to związek np. z niewspółmiernymi kosztami przechowywania czy innymi nadmiernymi trudnościami lub też niebezpieczeństwem dla życia i zdrowia itp. W takiej sytuacji krajowy organ sądowy określa organowi

państwa obcego ostateczny termin do przekazania wniosku o wydanie lub przepadek. Przed jego upływem informuje się ten organ o możliwości zajęcia stanowiska na piśmie. Nieprzedstawienie dostatecznych argumentów przemawiających za dalszym utrzymywaniem zajęcia skutkuje wydaniem przez sąd lub prokuratora postanowienia o zaprzestaniu jego utrzymywania. Postanowienie takie wydaje się także wówczas, gdy wnioskujący organ zawiadomi o uchyleniu orzeczenia o zajęciu. Wskazany przepis stanowi transpozycję do prawa polskiego art. 6 ust. 1, 2 oraz 3 zdanie 2 Decyzji ramowej.

Art. 589t reguluje kwestie formalne dotyczące rozpoznania wniosku o wydanie środków dowodowych lub wniosku o wykonanie przez polski sąd przypadku w oparciu o prawomocne orzeczenia państwa obcego. Wniosek o wydanie dowodów rozpoznaje się w oparciu o przepisy rozdziału 62 K.p.k. – „Pomoc prawna i doręczenia w sprawach karnych”, przepisy Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r. oraz obowiązujących Rzeczypospolitą Polską umów dwustronnych. Rozpoznanie wniosku o dokonanie przypadku odbywa się natomiast na zasadach określonych w rozdziale 66 K.p.k. – „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania” oraz w umowach dwustronnych. Omawiany przepis zawęża możliwość odmowy wykonania wniosku z uwagi na brak podwójnej karalności. Przewiduje mianowicie niemożność powołania się na okoliczność, że czyn nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, jeżeli dotyczy on czynu zagrożonego w państwie jego wydania karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności i jest zarazem jednym z poważnych przestępstw, o których mowa w art. 607w pkt 1-33. Art. 589t implementuje do prawa polskiego art. 10 ust. 2 i 3 Decyzji ramowej.

Przepis art. 589u (oraz art. 589k) odnosi się do zagadnienia odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z wykonaniem orzeczenia o zatrzymaniu środków dowodowych lub zajęciu mienia. Co do zasady odpowiada za szkodę właściwy organ państwa wydania orzeczenia (w Polsce – Skarb Państwa), chyba, że szkoda zaistniała wyłącznie na skutek działania organu państwa wykonania orzeczenia. W tej pierwszej sytuacji kwotę pieniężną stanowiącą równowartość odszkodowania wypłaca tymczasowo właściwy organ państwa wykonania orzeczenia (w Polsce – Skarb Państwa). Kwota ta zostanie następnie zwrócona przez właściwy organ państwa wydania orzeczenia (w Polsce – Skarb Państwa) na wniosek państwa jego wykonania. Art. 589k i art. 589u stanowią transpozycję art. 12 Decyzji ramowej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Skutki projektowanej ustawy dla budżetu państwa nie są obecnie możliwe do oszacowania. Uprawnione wydaje się przyjęcie, że proponowane rozwiązania (zakres przedmiotowy regulacji mieści się w dotychczasowych formach współpracy, zmienia się jedynie jego forma) nie będą generowały kosztów, przenoszących w sposób znaczący, obecnych obciążeń budżetu państwa z tytułu międzynarodowej współpracy organów sądowych w sprawach karnych.

Projektowana ustawa nie wywoła natomiast skutków na rynku pracy, w sferze konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki oraz pozostanie bez wpływu na strukturę i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje kolizji z prawem Unii Europejskiej.

Z uwagi na termin transpozycji Decyzji ramowej, wejście w życie ustawy zostało określone na dzień 2 sierpnia 2005 r.

Projekt był konsultowany z Sądem Najwyższym, Krajową Radą Sądownictwa, Krajową Radą Radców Prawnych oraz Naczelną Radą Adwokacką. W trakcie konsultacji tylko Krajowa Rada Sądownictwa zgłosiła uwagę do punktu zawierającego propozycję wprowadzenia do Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nowego uregulowania rozszerzającego współpracę także na wykroczenia. Jednak uwaga ta nie mogła zostać uwzględniona. Zważywszy bowiem na różnorodność systemów prawnych państw członkowskich Unii Europejskiej, określone czyny w jednym państwie mogą być kwalifikowane jako przestępstwa, w innych zaś stanowić mogą wykroczenia. Dlatego też było zasadne rozszerzenie tej współpracy również na wykroczenia.

Projekt został uzgodniony międzyresortowo.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekt.Min.JP-991 /05/DP/kr

Warszawa, dnia 24.03. 2005 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

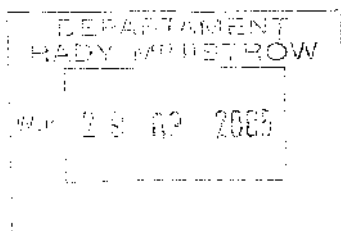
W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-50-05) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Andrzej Kalwas
Minister Sprawiedliwości

2005-03-26

PROJEKT

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie wzoru zaświadczenia

Na podstawie art. 589g § 9 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 sierpnia 2005r.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641 oraz z 2005 r., Nr 10, poz. 70.

ZAŁĄCZNIK

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE

Niniejsze zaświadczenie zostało wydane przez właściwy organ sądowy jako załącznik do kierowanego do wykonania postanowienia o zatrzymaniu dowodów i/lub zabezpieczeniu mienia.

a) Organ sądowy, który wydał postanowienie o zatrzymaniu dowodów i/lub zabezpieczeniu mienia :

Nazwa:

.....

Wskazanie jego przedstawiciela:

Pełniona funkcja (tytuł lub stopień służbowy):

Sygnatura akt:

Adres:

.....

Numer telefonu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta):

.....

Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta):

.....

E-mail:

Języki, w których można porozumiewać się z organem który wydał postanowienie /postanowienia:.....

.....

Wskazanie osoby z którą właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej może kontaktować się w celu uzyskania dodatkowych informacji związanych z wykonaniem postanowienia/postanowień lub dokonania niezbędnych uzgodnień praktycznych dotyczących wydania dowodów (z uwzględnieniem niezbędnych danych umożliwiających kontakt z tą osobą w tym wskazanie języka porozumiewania się):

.....

.....

b) Organ właściwy do wykonania postanowienia o zatrzymaniu dowodu i/lub postanowienia o zabezpieczeniu mienia (jeżeli jest to organ inny niż organ wskazany w punkcie a)

Nazwa:

.....

Wskazanie jego przedstawiciela:

Pełniona funkcja (tytuł lub stopień służbowy):

Sygnatura akt:

Adres:

.....

Numer telefonu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta)

.....

Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta)

E-mail:

Języki, w których można porozumiewać się z organem właściwym do wykonania postanowienia/ postanowień.....

Wskazanie osoby z którą właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej może kontaktować się w celu uzyskania dodatkowych informacji związanych z wykonaniem postanowienia lub dokonania niezbędnych uzgodnień praktycznych dotyczących wydania dowodów (z uwzględnieniem niezbędnych danych umożliwiających kontakt z tą osobą w tym wskazanie języka porozumiewania się):

c) W przypadku wypełnienia punktów a) i b), punkt niniejszy należy wypełnić w celu wskazania z którym z poniższych organów należy się skontaktować:

ثفا Organ, określony w pkt. a)

ثفا Organ, określony w pkt. b)

d) Postanowienie o zabezpieczeniu mienia/ zatrzymaniu dowodów:

1. Data i sygnatura akt

2. Wskazanie celu postanowienia

2.1. Późniejsza konfiskata

2.2. Wydanie dowodów

3. Opis formalności i procedur, których należy przestrzegać podczas wykonywania postanowienia o zatrzymaniu dowodów (jeżeli istnieje taka potrzeba).

e) Informacje dotyczące mienia lub dowodów objętych postanowieniem o zabezpieczeniu lub zatrzymaniu w państwie wykonującym:

Opis i lokalizacja mienia lub dowodów:

1. a) Dokładny opis mienia i, jeżeli jest to możliwe, wskazanie maksymalnej kwoty do odzyskania (jeżeli maksymalna kwota jest wskazana w orzeczeniu dotyczącym korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa).

b) Dokładny opis dowodów

2. Dokładne miejsce położenia mienia lub dowodów (jeżeli nieznane, to ostatnie znane miejsce)

3. Osoba przechowująca mienie lub dowody lub znany posiadacz mienia lub dowodów, jeżeli jest to osoba inna niż podejrzany o popełnienie przestępstwa (jeżeli ma to zastosowanie zgodnie z prawem państwa wydającego).

f) Informacje dotyczące tożsamości (1) osoby fizycznej albo (2) osoby prawnej, podejrzanej o popełnienie przestępstwa lub skazanej (jeżeli ma to zastosowanie zgodnie z prawem państwa wydającego) i/lub osoby wskazanej w postanowienie o zatrzymaniu dowodów lub zabezpieczeniu mienia (jeżeli są dostępne):

1. Osoby fizyczne

Nazwisko:
Imię (imiona):
Nazwisko rodowe:
Pseudonimy:
Płeć:
Obywatelstwo:
Data urodzenia:
Miejsce urodzenia:
Miejsce zamieszkania i/lub znany adres; jeżeli nieznany, to ostatni adres, o którym wiadomo:
.....
Język(-i), zrozumiałe dla tej osoba (jeżeli wiadomo):

2. Osoby prawne

Nazwa:
Rodzaj osoby prawnej:
Numer rejestrowy:
.....
Siedziba statutowa:
.....

g) Działania, które państwo wykonujące ma podjąć po wykonaniu postanowienia o zabezpieczeniu mienia i/lub zatrzymaniu dowodów:

Przepadek

1.1. Mienie ma być przechowywane w państwie wykonującym dla późniejszego wykonania jego przypadku.

1.1.1. Załączony zostaje wniosek dotyczący wykonania postanowienia o przypadku wydanym w państwie wydającym..... (data).

1.1.2. Załączony zostaje wniosek dotyczący przypadku w państwie wykonania i późniejszego wykonania tego postanowienia.

1.1.3. Przewidywana data przedłożenia wniosku określonego w pkt. 1.1.1 lub 1.1.2.
.....lub

Zatrzymanie dowodów

2.1. Zatrzymane rzeczy i inne środki dowodowe powinno zostać wydane do państwa wydającego do późniejszego wykorzystania jako dowody w sprawie

2.1.1. Załączony zostaje wniosek o wydanie

lub

2.2. Zatrzymane rzeczy i inne środki dowodowe mają być przechowywane w państwie wykonującym do późniejszego wykorzystania jako dowody w sprawie w państwie wydającym

2.2.2. Przewidywana data przedłożenia wniosku określonego w pkt. 2.1.1.

h) Przepiępstwa

Wskazanie przyczyn wydania postanowienia o zatrzymaniu dowodów i/lub zabezpieczeniu mienia i krótkie przedstawienie, znanego organowi wydania postanowienia i zaświadczenia stanu faktycznego sprawy:

.....
.....

.....
Wskazanie rodzaju i kwalifikacji prawnej przestępstw (przestępstwa) oraz przepisów w oparciu o które wydanie postanowienia było możliwe:
.....
.....

1. Spośród wyliczonych poniżej przestępstw, proszę wskazać przestępstwo (przestępstwa), które odpowiadają przestępstwu (przestępstwom) wskazanym powyżej, które zagrożone są w państwie wydania karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności albo czynów, za które można orzec inne środki polegające na pozbawieniu wolności co najmniej w tym samym wymiarze :

- ✓ udział w organizacji przestępczej;
- ✓ terroryzm;
- ✓ handel ludźmi;
- ✓ seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- ✓ nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi;
- ✓ nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- ✓ korupcja;
- ✓ oszustwa, w oszustwa na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995r.;
- ✓ pranie dochodów z przestępstwa;
- ✓ fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- ✓ cyberprzestępczość;
- ✓ przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin;
- ✓ udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub pobycie;
- ✓ zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- ✓ nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- ✓ uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- ✓ rasizm i ksenofobia;
- ✓ kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- ✓ nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- ✓ sprzeniewierzenie cudzego mienia;
- ✓ wymuszenie rozbójnicze;
- ✓ podrabianie i piractwo produktów;
- ✓ fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- ✓ fałszowanie środków płatniczych;
- ✓ nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- ✓ nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- ✓ obrót kradzionymi pojazdami;
- ✓ zgwałcenie;
- ✓ podpalenie;
- ✓ przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- ✓ porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- ✓ sabotaż.

2. Pełny opis przestępstwa (przestępstw), które nie zostały wskazane w punkcie 1.
.....
.....

.....

i) Środki zaskarżenia postanowienia o zabezpieczeniu mienia i/lub zatrzymania dowodów przysługujące osobom zainteresowanym, w tym osobom trzecim działającym w dobrej wierze, dostępne w państwie wydającym:
Opis dostępnych środków zaskarżenia , oraz niezbędnych działań.
Organ sądowy, właściwy do rozpoznania środka zaskarżenia
Informacja, kto może składać środki zaskarżenia
Termin złożenia środka zaskarżenia
Organ w państwie wydającym, który może udzielić dodatkowych informacji dotyczących procedur składania środków zaskarżenia w państwie wydającym i wskazać czy jest możliwe uzyskanie pomocy prawnej oraz w zakresie tłumaczenia.
Nazwa:
Wskazanie osoby z którą należy się kontaktować:
Adres:
Numer telefonu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta):
.....
Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju, strefy i miasta):
.....
E-mail:

j) Inne okoliczności istotne dla sprawy (przekazanie informacji fakultatywne):
.....
.....

k) Treść postanowienia o zatrzymaniu dowodów i/lub zabezpieczeniu mienia załączona jest do niniejszego zaświadczenia.
Podpis przedstawiciela organu sądowego poświadczającego rzetelność podanych informacji:
Imię i Nazwisko:
Pełniona funkcja (tytuł lub stopień służbowy):
Data:
Pieczęć urzędowa

POUCZENIE

Niniejsze zaświadczenie należy sporządzić w języku polskim i przetłumaczyć na jeden z urzędowych języków państwa wykonania postanowienia na inny urzędowy język Wspólnot Europejskich, jeżeli Państwo Członkowskie wykonania postanowienia złożyło oświadczenie w Sekretariacie Generalnym Rady o dopuszczeniu przesyłania zaświadczenia w tym języku.

Do Wielkiej Brytanii i Irlandii zaświadczenia oraz towarzyszące im dokumenty należy przysyłać za pośrednictwem organów centralnych tych państw.

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji z art. 589g § 9 k.p.k. w brzmieniu nadanym temu przepisowi w art.1 projektu ustawy o zmianie ustawy – *Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia*.

W projekcie rozporządzenia określony został wzór *Zaświadczenia* dotyczącego współpracy między państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie wzajemnego wykonywania orzeczeń o zatrzymaniu dowodów i zabezpieczeniu mienia na poczet przypadku.

Wzór *Zaświadczenia* jest ujednolicony na poziomie Decyzji ramowej Nr 2003/577 z dnia 22 lipca 2003 r. w *sprawie wykonywania w Unii Europejskiej orzeczeń o zajęciu mienia i dowodów* i stanowi jej integralną część.

Zaświadczenie pełni, w ramach instytucji wzajemnego uznawania orzeczeń między państwami członkowskimi Unii Europejskiej rolę jaką spełnia *Wniosek* w przypadku instytucji międzynarodowej pomocy prawnej sprawach karnych.

W *Zaświadczeniu*, państwa członkowskie Unii Europejskiej występujące o wykonanie swojego orzeczenia o zatrzymaniu dowodów lub zabezpieczeniu mienia na poczet przyszłego przypadku, będą zamieszczały wszelkie niezbędne dane umożliwiające wykonanie takiej współpracy np. wskazanie organu, który wydał przesyłane do wykonania orzeczenie, informacje o miejscu położenia dowodów lub mienia, informacje o terminie do którego ma trwać zatrzymanie dowodów albo zabezpieczenie minia.

Stanowiący załącznik do rozporządzenia wzór *Zaświadczenia* nie wprowadza autonomicznych rozwiązań, przejmuje on, z niewielkimi koniecznymi modyfikacjami, treść *Zaświadczenia* stanowiącego załącznik do Decyzji ramowej.

Termin 02.08.05 jako data wejścia w życie rozporządzenia skorelowany został z datą wejścia w życie ustawy, której delegację wykonuje.